

Hebreeën 4

We willen vandaag weer verder gaan met de Hebreeënbrief. Deze brief, hebben we een vorige keer al gezegd, is niet eenvoudig. Ik merk ook dat het iedere keer weer nodig is om de grote lijn vast te houden, anders verzand je in de details. In de voorgaande hoofdstukken hebben we al een aantal dingen ontdekt. De brief is waarschijnlijk niet door Paulus geschreven, maar wel afkomstig uit de kring van de apostelen. De brief is geschreven aan Joodse lezers, die vanwege de verdrukking van hun volksgenoten, de Here Jezus dreigden los te laten. De schrijver wil nu duidelijk maken hoe groot de Here Jezus is. Hoewel Hij zich onder de engelen heeft gesteld is Hij veel groter dan de engelen. Hij is de meest zuivere openbaring van God. Zoals een foto een zuivere weergave is hoe iemand er uit ziet, is Jezus de afdruk van het wezen van God. In hoofdstuk 3 laat de schrijver zien dat Christus groter is dan Mozes. Mozes, de middelaar van het Oude Verbond, Christus de Middelaar van het Nieuwe Verbond. Alsof de schrijver in alle toonaarden wil duidelijk maken: wie Jezus loslaat, verliest alles!

Nu maakt de schrijver van de Hebreeënbrief heel veel gebruik van citaten uit het Oude Testament. Het ingewikkelde is, en ook wel weer het wonderlijke, dat hij daarbij gebruik maakt van de Griekse vertaling van het Oude Testament. Het oorspronkelijke Oude Testament is in het Hebreeuws geschreven. Ons Oude Testament is ook uit het Hebreeuws vertaald. Maar ten tijde van de apostelen bestond er al een Griekse vertaling van deze Hebreeuwse bijbel, de zogenaamde Septuaginta. En soms wijkt deze vertaling af van de Hebreeuwse bijbel en daardoor vinden we de citaten niet letterlijk terug in onze bijbel, of soms wijkt de tekst af. Bovendien is de manier waarop de schrijver het Oude Testament hanteert voor ons soms een beetje vreemd.

Zo zien we vandaag ook in Hebreeën 4 dat de schrijver de rust, de sabbat vergelijkt met de eeuwige rust die God voor ons in de eeuwigheid heeft weggelegd. Ook wordt de bevrijding uit Egypte en de belofte van het Beloofde Land vergeleken met de bevrijding van de zonde die de Here Jezus heeft bewerkt en de belofte van het eeuwige leven. Zo trekt de schrijver continue lijnen vanuit het Oude Testament naar het Nieuwe.

Eerst maar even over de rustdag. Toen God de hemel en aarde schiep, werkte Hij 6 dagen, maar de 7^e dag heiligde Hij. Dat heiligen wil niet zeggen dat die dag voor

heilige dingen werd apart gezet, maar dat God uitrustte. Heiligen betekent apart zetten. Zo moeten we het vierde gebod, het sabbatsgebod ook lezen. Israel heeft in slavernij verkeerd in Egypte. Heeft 7 dagen in de week moeten werken. En dan komt de Here God met het sabbatsgebod. Gedenk de sabbatdag en heilig die. M.a.w. zet die dag apart: 6 dagen zul je werken, maar de 7^e dag zul je geen werk doen. Heel veel mensen denken onbewust dat de Joden op de sabbat twee keer naar de synagoge gingen, of misschien zelfs naar de tempel. Maar de synagoge bestond nog niet eens ten tijde van de instelling van het sabbatsgebod. De gewoonte om naar de synagoge te gaan, is pas ontstaan ten tijde van de Babylonische ballingschap. Van Jezus lezen we ook dat Hij de gewoonte had op sabbat naar de synagoge te gaan. Toen het gebod werd ingesteld bestond de tabernakel wel, en later kwam er de tempel, maar die was in Jeruzalem. Daar ging men hooguit een paar keer per jaar heen, op de Joodse feestdagen. Nee bij het sabbatsgebod lag de nadruk niet op vrome handelingen, godsdienstige activiteiten, meditatie of gebed, maar veel meer op uitrusten, relaxen, de voeten op tafel, dan op heilige handelingen. Iets anders vroeg de Here God niet.

En dat tot rust komen, wordt dan nu vergeleken met het ingaan in het Beloofde Land. Bevrijding uit slaafse arbeid en ingaan in de rust. En zo mogen christenen hun bevrijding ook zien. Door de Here Jezus zijn wij bevrijd van slavernij. De slavernij van de zonde. En we mogen komen tot de Here Jezus. Hij geeft rust. Nu in dit leven mogen we daar al iets van proeven. De bijbel heeft het over een vrede die alle verstand te boven gaat. Het komt vaak voor dat gelovigen in verdrietige, of moeilijke omstandigheden een rust krijgen, die bijna niet menselijk is. Daar zie je er al iets van. God verandert dan niet de omstandigheden, maar Hij verandert onze harten. Hij geeft ons de moed om los te laten en op Hem te vertrouwen. En straks in de eeuwigheid zal die rust er ten volle zijn. De uiteindelijke sabbatsrust betekent totale verlossing van zonde, totale verlossing van het eeuwige gevecht met jezelf, totale verlossing van het optornen tegen de gebrokenheid en je eindelijk voorgoed kunnen ontspannen.

Maar wie die eeuwige rust wil ontvangen moet niet halverwege de brui er aan geven. Want dat is wat met het volk Israel gebeurde. God had hen bevrijd uit de slavernij, Hij bood hen een geweldig perspectief, een land van melk en honing. En toch zijn ze nooit in dat land gekomen. Dat is een ernstige waarschuwing.

Want ook ons het evangelie verkondigd evenals hun, maar het woord der prediking was hun niet van nut, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen, die het hoorden (vs.2).

Gods Woord is Evangelie, goed nieuws. Maar Gods Woord is ook scherp. Het biedt ons bevrijding aan en eeuwig leven, maar het vraagt ook om een reactie. We moeten gelovig accepteren dat we de Here Jezus nodig hebben. Daar ontkomen we niet aan. Alles ligt open en ontbloot voor de ogen van God. Voor wie weigert zich te bekeren is dat heel bedreigend. We kunnen God niet bedotten. Hij is niet blind. Alle dingen, onze gedachten, onze zonden waar niemand iets van weet, voor Hem is het een open boek dat Hij probleemloos leest. Uit jezelf kom je daar niet mee weg. Maar voor gelovigen hoeft dat geen probleem te zijn. Daar vertelt het laatste gedeelte uit hoofdstuk 4 ons over. Want onze hogepriester Jezus Christus weet daar alles van. Hij kan meevoelen met onze zwakheden. Hij heeft lijden, verdriet, pijn, eenzaamheid en angst gekend. Heel dat rijtje heeft ook zijn leven geteisterd. Hij weet wat het is als de muren op je afvliegen en je denkt: ik houd het niet meer uit, het is teveel voor me! Hij weet wat het is als de tranen in je ogen branden. Hij heeft het allemaal meegemaakt. Maar gelukkig heeft Hij in al die verzoeken niet gezondigd. En daarom kan Hij onze Verlosser zijn en mogen we met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, zodat we barmhartigheid en genade ontvangen. Die vrijmoedigheid is geen eigenschap van onszelf. Het gaat er niet om hoe vrij wij zelf met de Here God durven omgaan. Nee, vrijmoedigheid is een recht. We hebben vrij toegang. God verschaft ons die toegang. Dankzij de Here Jezus Christus hebben we een vrijkaartje gekregen om tot Gods troon te naderen. Die troon van God werd in het Oude Testament al afgebeeld door de ark, waar God troonde boven het verzoendeksel. Toen in de tabernakel maakte God het al duidelijk: Ik wil me met jullie verzoenen! Een heenwijzig naar de verzoening door de Here Jezus Christus. Dat is het Evangelie. Voor wie dat weigert is dat bedreigend, je sluit voor jezelf de deur, voor wie dat gelooft is dat het mooiste nieuws wat er is. Het komt goed. Er komt een geweldige toekomst aan. Een eeuwige sabbat, een eeuwige rust. Als je leven je lief is, maak er ernst mee tot die rust in te gaan!

Amen